

ILJA GORT

DE HEMEL

roman

Een Nederlandse wijnboer en zijn vrouw
beginnen een esoterisch centrum in een kasteel,
maar hun perfecte wereld wordt ruw verstoord
door een groep zware criminelen.

LEESFRAGMENT

De jager jaagt op haas in dikke sneeuw,
maar wat hem voor de voeten ligt, dat wil hij niet.

Zo ook is mijn liefde.

Zij vliegt voorbij aan alles wat gewoon beschikbaar lijkt
en wil wat vlucht en telkens voor haar wijkt.

— *Horatius Flaccus*

De Hemel is het onvoorziene, zelfstandig ontstane vierde deel van de Abel & Angela-trilogie, bestaande uit Godendrank, Bed and Breakfast en Vrije Vogels.

In dit boek nemen ras-optimist Abel en zijn doortastende vrouw Angela afscheid van hun wijndomein en slagen erin om - samen met motorbendeleider Sjeng, diens vrouw Kimberley en Sjengs vader Kobus - een heus wijnkasteel te kopen. In het middel-eeuwse kasteel beginnen ze onder de naam 'Hemel op Aarde' een esoterisch centrum waarbij Abel zich de rol van goeroe toebedeelt.

De Hemel is weliswaar een vervolg, maar ook heel goed afzonderlijk te lezen.

Hieronder een aantal korte scènes waarmee u zich een beeld kunt vormen van de diverse wespennesten waarin de hoofdrolspelers onbedoeld terecht komen.

Wat voorafging

Omdat het een trilogie betreft waarvan dit deel vier is, eerst een kleine introductie van de gebeurtenissen die ten grondslag liggen aan het hartverscheurende verhaal dat hierna een aanvang zal nemen.

De aanstichter van al dit leed is Abel (52, lange man, jesushaar, vaalwitte wapperkleding, blote voeten in Birkenstocksandalen, eeuwige optimist) en zijn doortastende vrouw Angela (50, fit, opgewekt, rossige krullen, aanpakker). Samen besloten zij zes jaar geleden Abels droom te verwezenlijken: biologische wijn maken in Frankrijk. Ze verkochten Abels platenwinkeltje in de Amsterdamse Jordaan en kochten een prachtig wijndomein in de Chaude, een afgelegen streek in Zuid-Frankrijk.

Financieel moesten alle zeilen worden bijgezet en Angela startte, met minimaal enthousiasme van Abel, een bed en breakfast.

Daar zijn ze bij geholpen door de burgemeester van hun dorpje en, toen de ontwikkelingen een gewelddadige wending namen, ook door diens tante Fifi, (94, blauw gebloemd huishort, afgetrapte roze pantoffels en gelauwerd scherpschutster op diverse zware wapens).

Door omstandigheden ontstond er een verschil van inzicht over de financiële afwikkeling van een bepaalde drugsdeal tussen Abel en de Brabantse xtc-producent en leider van de motorbende de Gipsy Bandits Sjeng Schellekens (zwaar gespierde vechtersbaas, kaalgeschoren kop, motorjack met op de rug een afbeelding van een doodshoofd met een bloederige dolk door

de schedel) destijds nog woonwagenbewoner.

Tot ieders verbazing ontwikkelde zich tussen de vrede-lievende Abel en de meedogenloze bendeleider Sjeng een relatie die veel weg had van vriendschap. Wellicht hierdoor besloot Sjeng ook wijnboer te worden en zich te vestigen in een verval-len winddomein naast dat van Abel en Angela.

Sjengs vrouw, de mooie Kimberley (vrolijk, blond, soms ook platinagrijs met lichtpaarse puntjes) die hem vergezelde, is begiftigd met een multidimensionaal bewustzijn. Zij staat in contact met gene zijde en kan communiceren met dieren.

Last but certainly not least, is daar Plato, een wijsgerige ezel die kan spreken voor een ieder die daar oor voor heeft.

Hoofdstuk 5

Na zo'n zes jaar in de Chaude waren Abel en Angela gewend aan de losse Zuid-Franse levensstijl en 's avonds pas laat eten was deel gaan uitmaken van hun B&B-bestaan. Ook nu was het weer pas ver na achten dat Angela zich met een voldane zucht onderuit liet zakken in de plofbank op hun terras achter de B&B. 'Eindelijk even zitten...'

Abel drukte een kus op haar krullen. 'Verdiend, Poekie. Wat heb jij weer gebuffeld vandaag?' Hij vulde hun borden uit de schaal gevulde courgettes en brak twee stukken stokbrood af. Daarna ontkurkte hij een fles van hun eigen Merlot en liet een robijnrode straal in de glazen fonkelen. 'Santé lieverd, op jou! Bon appétit!'

'Santé...' Ze nam een slok. 'Nou, dat was me het dagje wel. Allemachtig, wat een hoop gedoe allemaal weer. Ik ben gesloopt. En er komen zo nog incheckers ook.'

‘Nee!’ schrok Abel. ‘Nu nog?’

‘Ja, ze appten vanmiddag dat ze er over een uurtje zouden zijn, daarna nooit meer wat gehoord.’

‘Hè, balen,’ mopperde Abel. ‘Ik hoop niet dat ze nu komen, net als we willen gaan eten.’

Meteen werd de rust verstoord door getoeter en luidruchtig motorgeronk.

Abel schoot overeind en beende met lange passen naar de binnenplaats.

Een babyblauw gespoten Triumph Spitfire TR3A kwam met veel te hoge snelheid door de poort scheuren. Het open sportautootje parkeerde onder de plataan en de handrem werd aangetrokken. Het deurtje zwaaide open en er stapte een man uit. Hij droeg een paprikarode pantalon en een sneeuw-witte polo die strak over zijn bolle buik spande. Hij had een snor die overging in een kleine baard en zo een harige cirkel rond zijn mond vormde. Een gelaatsbehering die door lieden die het niet zo nauw nemen met hun vocabulaire wel wordt omschreven als een pratende kut.

Aan de andere kant stapte een man uit in een kort, nogal krap zittend broekje van mauve fluweel. Hij droeg hardgele instappers, een bril met een rood montuur en een met pape-gaaienmotieven bedrukt overhemd dat tot de navel open was geknoopt en zicht bood op een oerwoud aan zwart krulhaar. ‘Hallooo!’ riep hij jolig terwijl hij met opgeheven hand een koket wuifgebaar maakte. ‘Daar zijn ze dan! De Molenbeekjes!’

Abel trok een grimas en wierp een beschuldigende blik op zijn horloge.

‘We zijn iets later!’ vergoelijkte de sprekende vagina. ‘We zijn onderweg even lekker wezen lunchen.’

‘Ja! Héééerlijk!’ viel zijn bebrilde vriend hem bij. ‘Helemaal

op z'n Frans, haha! Alles mañana mañana!' Hij wierp zijn hoofd in zijn nek en riep: 'Tijd bestááát hier gewoon niet...'

Nou, bij ons wel, dacht Abel terwijl ze elkaar de hand schudden. In een poging de doordringende walm herenparfum van brilllemans te ontwijken, wendde hij zijn gezicht ongemerkt af. 'Kom verder,' zei hij zo gastvrij als hij kon. 'We zitten wel net te eten, maar Angela kan jullie wel even je kamer laten zien.'

'Kijk 'ns, schat,' zei Abel toen hij met zijn twee gasten hun terras opstapte. 'Hier zijn de laatkomers.'

'Soooo! Wat een lekker plekje!' riep de man in het mauve broekje. Verrukt staarde hij naar de heuvels. 'Wat een uitzicht! Zijn dat jullie wijngaarden? Wat gáááf!'

Angela voelde zich een beetje ongemakkelijk met de twee flamboyante nieuwkomers die de rust in hun privéparadijsje zo ruw verstoorden. Teneinde zo snel mogelijk van ze verlost te zijn, stond ze op. 'Bonsoir en bienvenue. Fijn dat jullie er zijn. Zal ik jullie je kamer even laten zien?' Zonder op antwoord te wachten ging ze hen voor.

Ze was al snel weer terug. 'Zo, hè hè... geregeld.' Ze plofte op de bank en pakte haar wijnglas. 'Wat lief dat je op me gewacht hebt met eten.'

'Natuurlijk, liefje,' zei Abel. 'Ik zou tot het einde der tijden op je wachten. Maar nu gaan we lekker samen genieten. Bon appétit, heldesje van me!'

'Bon ap.' Angela prikte een stukje gegrilde courgette aan haar vork. Juist toen ze dat naar haar mond wilde brengen, kwamen de twee nieuwkomers weer om de hoek. 'Bonsoir!' zong het mauve broekje. 'Vraagje... zouden we misschien een flesje wijn kunnen krijgen? Voor op de kamer? Dit is toch een wijndomein?'

‘Natuurlijk!’ Abel stond op. ‘Ik pak er even een. Wit of rood?’
‘Rououge,’ zong het mauve broekje met een overdreven Franse tongval.

Trots kwam Abel terug met een fles. ‘Voilà, onze Liefdeswijn. De Cuvée prestige. Uit mijn schatkamertje, vier jaar oud en perfect op dronk.’ Hij stak hun de fles toe. ‘Alsjeblieft. Geniet ervan. Fijne avond en alvast santé!’

Baardmans nam hem aan. ‘Héerlijk! Merci beaucoup.’ Hij keek om zich heen. Toen wees hij naar de open plek op de bank naast Angela. ‘Zullen we hem anders hier opdrinken? Bij jullie? Veel gezelliger toch?’

Voordat Angela of Abel iets hadden kunnen zeggen, zat hij al naast haar en greep de kurkentrekker van tafel.

‘Goed idee!’ juichte het mauve broekje en schoof naast Abel op de bank. ‘Wat eenig!’

Hoofdstuk 11

Zwijgend stonden Abel en Sjeng voor het château. De hippie in zijn wapperkleding, de bendeleider in zijn motorvest met de doodskop op de rug. Naast elkaar, de benen licht gespreid, het hoofd in de nek keken ze omhoog naar de kasteeltorens.

‘Mooie hut,’ verbrak Sjeng de stilte.

‘Dit is mijn droom,’ zei Abel.

Sjeng gromde iets onverstaanbaars.

‘Ik ga dit kopen.’

Sjeng snoof. ‘Dan moet je een flinke tiet geld meenemen.’

‘Tuurlijk.’

‘Die cokedeal dan maar doen?’

Maar de kleine, zwaar beproefde guerrilla-eenheid met de

naam Verstand die zich ergens diep in de spelonken van Abels brein schuilhield had de afgelopen nacht het pleit beslecht.

Abel draaide zich een halve slag, zodat Sjeng en hij met hun gezichten naar elkaar stonden, sloeg zijn handen met een kletsend geluid op Sjengs leren schouders, trok hem naar zich toe, keek hem van dichtbij in zijn ogen en zei met lage stem: 'Nee. Dat gaan we zeker niet doen. Geen drugs zolang Angela en ik erbij betrokken zijn.' Hij bedacht dat deze hartenkreet, gezien Sjengs afkomst, beter zou landen als hij in zigeuner-kamptaal zou spreken en vervolgde: 'Zweer je dat bij het licht in je ogen? En op het leven van Kim, van je vader, van Angela en van mij, je bloedbroeder?'

Met een kalme beweging veegde Sjeng Abels handen van zijn schouders en gromde: 'Ik zweer niks.'

'Luister,' zei Abel. 'Ik heb een plan. We verkopen allebei ons wijndomein, we...'

'Goed idee,' onderbrak Sjeng hem sarcastisch. 'Meteen doen.'

'...We kopen dat kasteel,' ging Abel onverstoorbaar verder, 'ik ga hier hele lekkere wijn maken en weet je die mooie old-timers die je vader hier bij de boeren uit de schuur haalt? Daar gaan jullie samen een gouwe bisnis van maken. Die paardenstal wordt jullie garage, in de orangerie gaat Kim lekker verder met haar beestenboel en Angela gaat cursussen organiseren voor groepen. Sjeng, dit kasteel is een goudmijn.'

Hoofdstuk 21

In de vergaderkamer van de Penitentiaire Inrichting Zutphen hing een enigszins bedrukte sfeer. 'Ik word hier niet blij van,

Sipke? Met een verstoorde frons gooide algemeen directeur Boele Staalkamer het rapport op tafel. ‘We hebben nou al een hele rits van die nieuwe therapieën van je geprobeerd, maar de resultaten zijn elke keer beneden peil. Heel teleurstellend allemaal.’

‘Dat ben ik niet met je eens, Boele!’ protesteerde re-integratiepsycholoog Sipke Oldekater. Hij haalde zijn hand met gespreide vingers door zijn zorgvuldig achteloos gecoeffeerde krullen. ‘Je hebt veel te veel haast. De groepsactiviteiten die wij voor de ingesloten organiseren hebben een meervoudig doel: ondersteuning van humane bejegening van medege-detineerden, maar tegelijk een stimulering van motivatie en reflectie gericht op positieve, toekomstgerichte uitstroom na detentie en voorkoming van recidive. En natuurlijk de praktische en inhoudelijke voorbereiding op hun terugkeeractiviteiten in de maatschappij en hun re-integratie. En ja, sorry hoor, maar zoiets gaat niet in een paar maanden, dat kun je echt niet van me verwachten.’

‘Ja ja,’ zei Boele spottend. ‘Vooral die “humane bejegening van medege-detineerden”. Vandaar dat Arie Tolhuys tijdens jullie cursus Kunst ontdekken in de schilderles een medege-detineerde een verfkwast in zijn reet heeft gestoken. Erg humaan ja...’

‘Tolhuys is een speciaal geval,’ protesteerde de psycholoog. ‘Hij...’

‘Man!’ De directeur gaf met zijn vlakke hand een klap op tafel. ‘Wat hebben we niet allemaal al geprobeerd! Muziektherapie! Jij zou ze Mozart en Bach leren begrijpen. In plaats daarvan begonnen ze snoeiharde death metal te draaien! Dat escaleerde totaal! We hadden verdomme bijna een gevangenisoproer! En dan je workshop taarten bakken. Heel de bajes

bakt. Dat die grote Surinamer, Sjef Peppie, die Haagse Harrie of hoe-die-heet met z'n kop in de oven duwde en hem met een staafmixer z'n temperatuur wilde opnemen.'

'Als ik er heel even tussen mag komen,' – casemanager Elsbeth Opdekelder-Buitenmaat stak haar knokige hand op – 'al die dingen die jij noemt, Boele, dat zijn allemaal vormen van communicatie. Hoe je het wendt of keert. Die mannen willen zich uiten. Maar door hun beperking in sociaal-cognitieve vaardigheden hebben ze vaak moeite het gedrag van de ander te begrijpen. Dat gaat ze gewoon nog niet altijd even gemakkelijk af.'

De directeur maakte een walgend geluid. 'Ze communiceren er maar lekker een eind op los, maar niet meer onder mijn dak. Ik ben er klaar mee. Kunnen we dit outsourcen? Er zijn toch allerlei gespecialiseerde clubs die dit soort dingen veel beter kunnen dan wij? Gooi het anders naar binnen bij die jongens van W&W!'

Hoofdstuk 34

'Nou, Poekie, wat vind je d'r van?' Gehuld in een lang wit gewaad van dunne stof daalde Abel de kasteeltrap af en keek zijn vrouw aan met een blik alsof hij model stond om te worden afgebeeld op een munt.

Angela keek op van haar laptop en schoot in de lach. 'Wat is dát in 's hemelsnaam?'

Abel spreidde zijn armen alsof hij de Rode Zee opende. 'Een Jezuskleed, besteld bij Etsy. Vanochtend bezorgd. Gaaf hè?'

Gierend van de lach stak ze haar hand uit. 'Heb je de verpakking nog?'

‘Ja, hier.’

Ze trok de pakbon uit de doos en las hardop: ‘Kaftan voor mannen. Marokkaanse Djellaba. Lange jurk voor mannen voor bruiloft. Deze Marokkaanse kleding is handgemaakt in zachte stofkatoen.’ Ze schoot opnieuw in de lach. ‘Maar dat heb je toch helemaal niet nodig, Aab? Tit zag er toch ook heel gewoon uit? Mooi strak in het pak, dat is zoals goeroes er tegenwoordig uitzien.’

‘Ja, hallo!’ protesteerde Abel. ‘Ik wil toch zeker geen Tit zijn! Alsjeblieft zeg, hou op met me!’ Hij wervelde om zijn as, liet zijn djellaba wapperen. ‘Kijk Poekie, je kan maar één keer een eerste indruk maken, dus zo’n goeroe-outfit moet meteen binnenkomen, dat moet knallen.’

‘Ja maar lieverd, dit is een Marokkaanse mannenjurk! Voor naar een bruiloft!’ Ze tikte iets in. Op het scherm verscheen een man die wel wat weg had van Abel, in een lang wit gewaad met een bloedrode sjerp. ‘Doe dan dit.’ Ze las voor: ‘Messias Jezus Kostuum. Man. € 31,95 bij Amazon. Morgen in huis.’

Hoofdstuk 38

De cursus Man zijn voor mannen was binnen een week volgeboekt. Op de aanvangsdag had zich om negen uur ’s ochtends op de binnenplaats een twintigtal mannen verzameld. In leeftijd varieerden ze van dertig tot zestig en ze kwamen uit alle lagen van de bevolking. Hoezeer Abel tijdens het handen schudden probeerde iets gemeenschappelijks aan ze te ontdekken, hij slaagde er niet in. Nadat de gasten zich hadden geïnstalleerd in de slaapzaal, liet Abel ze in een kring plaatsnemen op het grasveld dat hij het marsveld was gaan noemen. Via een keuken-

trapje beklom hij een twee meter hoog rotsblok van witte kalksteen dat hij daar gisterochtend samen met Sjeng op de trekker naartoe had geslept. Even een momentje van maken, dacht Abel en zette zich boven op de rots in postuur. Zwijgend nam hij de groep op, terwijl het zachte briesje zijn jeshaar en zijn witte gewaad filmisch liet wapperen. Er schoot hem iets te binnen wat hij ooit had gelezen: ‘Daar stond hij, de gezalfde, de uitverkorene, hij wiens naam slechts in hoofletters werd geschreven...’ Met een welwillende glimlach liet hij zijn blik langs de verwachtingsvol naar hem opgeheven gezichten glijden en langzaam hief hij zijn handen naar de wolken in een zegenend gebaar. ‘Hartelijk welkom, lieve mensen, in Esoterisch Centrum De Hemel,’ sprak hij gedragen. ‘Ik ben heel blij dat jullie er zijn.’ Hij wachtte op een reactie. Toen die uitbleef ging hij verder. ‘De beslissing om je in te schrijven voor deze cursus zal niet voor iedereen gemakkelijk zijn geweest. Maar ik ben ervan overtuigd dat jullie na afloop trots zullen zijn dat je deze stap hebt gezet. Ik zag dat sommigen van jullie door je vrouw of vriendin zijn opgegeven.’ Hij hield een papier omhoog. ‘Ik lees er een paar voor: “Hij is zo gesloten.” Een andere: “Ik hoop dat hij hier eindelijk eens leert zich op een normale manier te uiten.” Nog eentje: “Hij durft niet te knuffelen.” Er was ook iemand bij die expliciet vroeg of we ook knuffelcursussen gaven.’ Er klonk gelach, mannen stootten elkaar grinnikend aan.

Abel lachte toegeeflijk. ‘Jullie vinden knuffelen iets om te lachen, zie ik. Nou, maak je borst dan maar nat... Maar eerst een voorstelrondje.’

Hoofdstuk 45

‘Een twee drie omhoog!’ riep Sjeng. ‘En vasthouden!’ Met al hun kracht probeerden Abel en Kobus het dak boven de vier hoekpalen te tillen. Snel schroefde Sjeng de steunbalk aan de muur en schoot hun te hulp. ‘Kom maar.’ Hij zette zijn schouders onder het dak en samen lieten ze de constructie voorzichtig over de palen zakken.

Van een afstandje sloeg Plato hun verrichtingen met een milde glimlach gade. Zijn nieuwe onderkomen op de kasteelbinnenplaats zag er veelbelovend uit en bovendien een stuk dichterbij de gezelligheid. Op dat moment klonk het donkere geroffel van een zwaar voertuig dat over de ophaalbrug reed.

De drie mannen en de ezel keken tegelijk om. Een glanzend zwarte touringcar draaide de binnenplaats op. Hij had ondoorzichtige ramen van zwart glas en droeg geen enkel opschrift. De bus stopte naast de waterput en sissend gleden de deuren open. Er stapten twee mannen uit. De voorste een grote kerel met kort haar en een stoppelbaard, de tweede een wat kleinere man met een zonnebril en kort grijs haar, maar eveneens fors uit de kluiten gewassen. Met uitgestoken hand liep Abel op ze af. ‘Bonjour! Welkom in De Hemel!’

‘Goeiedag,’ zei de eerste. ‘Ik ben Bob,’ – hij wees over zijn schouder – ‘en dit is mijn collega Arie. Wij komen uw gasten brengen.’

‘Gezellig,’ zei Abel die zoals gebruikelijk van niets wist. ‘Goeie reis gehad?’

‘Prima,’ zei Bob. ‘Als u even een stukje naar achteren gaat laat ik ze eruit.’

De achterste deuren sisten open en op een rijtje stommelden de bezoekers de bus uit.

Angela kwam naar buiten. ‘Bonjour! Jullie zijn Biljartvereniging De Blauwe Bal. Wat leuk dat jullie er zijn. Welkom!’

Vanaf het nieuwe ezelverblijf keken Sjeng en Kobus naar de zonderlinge verzameling mannen die in een rommelige rij naast elkaar op de binnenplaats stond. ‘Als dat een biljartvereniging is,’ zei Sjeng met een scheve grijns, ‘ben ik Frans Bauer.’

Kobus grinnikte. ‘Volgens mij staat daar bij mekaar voor tweehonderd jaar gevangenisstraf.’

‘Een biljartvereniging?’ zei Bob verbaasd. ‘Nou nee, de heren biljarten wel eens, maar het is geen biljartvereniging.’

‘O? Maar dat is wel de naam waaronder ze hebben geboekt. Kwam via...’ – Angela keek op haar telefoon – ‘...W&W Special Outplacements.’

Daar ging Bob een licht op. ‘Ach, ik begrijp het. Ja, nee, die doen dat uit discretieoverwegingen. Wij zijn van de Dienst Justitiële Inrichtingen.’ Hij keek op het clipboard in zijn hand. ‘U bent Angela Jongbloed van Esoterisch Centrum De Hemel?’

‘Helemaal.’

‘Mooi. Wilt u dan hier even tekenen?’

Zo. Vanaf hier hebben we aardig wat spoilers weggeven, maar nog lang niet alles! Beleef het boek nu zelf en begin lekker bij het begin.

Heel veel leesplezier en alvast Hartelijk Santé!